

Vec C-255/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

21. apríl 2021

Vnútroštátny súd:

Consiglio di Stato

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

25. marec 2021

St'ážovateľka:

Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Odporca:

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni - AGCOM

Predmet konania vo veci samej

Kasačné sťažnosti spojené do jedného konania, ktoré sťažovateľka podala na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) proti trom rozsudkom Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Regionálny správny súd Lazio, Taliansko) týkajúcim sa troch rozhodnutí Autorità per le garanzie nelle comunicazioni – AGCOM (Komunikačný úrad, Taliansko, ďalej len „AGCOM“), ktorými uvedený úrad uložil spoločnosti Reti Televisive Italiane SpA (RTI) sankcie za porušenie obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Zlučiteľnosť talianskej právnej úpravy týkajúcej sa zákazu prekročiť maximálny časový rozsah vysielanej reklamy s článkom 23 smernice 2010/13/EÚ, a to aj s prihliadnutím na odôvodnenie 43 smernice 2018/1808/EÚ a článku 23 smernice 2010/13/EÚ v znení vyššie uvedenej smernice 2018/1808, ako aj výklad uvedených ustanovení [v kontexte] protimonopolného práva.

Prejudiciálne otázky

Súdnemu dvoru Európskej únie sa kladú tieto otázky:

a) možno na účely právnej úpravy Únie vo veci zákazu prekročenia časového rozsahu vysielanej reklamy, so zreteľom na všeobecný význam, ktorý má v práve Európskej únie pojem skupina alebo jediný hospodársky subjekt a ktorý možno odvodiť z viacerých prameňov protimonopolného práva (pokiaľ ide o prejednávajú vec, zo spomenutého odôvodnenia 43 smernice 2018/1808/EÚ a z nového znenia článku 23 smernice 2010/13/EÚ), a bez toho, aby bol dotknutý existujúci rozdiel v rámci talianskeho vnútroštátneho práva, pokiaľ ide o druhy oprávnení na prevádzkovanie vysielania, ktoré článok 5 ods. 1 písm. b) legislatívneho dekrétu 177/2005 stanovuje zvlášť pre televíznych a rozhlasových vysielateľov, prijať ako konformný výklad s právom Únie taký výklad vnútroštátneho práva v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania, ktorý z článku 1 ods. 1 písm. a) uvedeného legislatívneho dekrétu 177/2005 v znení platnom od 30. marca 2010 (v rámci vykonania smernice 2007/65/ES) vyvodzuje, že proces približovania medzi rôznymi formami komunikácie (elektronické komunikácie, redakčná činnosť, vrátane elektronickej redakčnej činnosti, a internet používaný vo všetkých podobách) je, *a fortiori*, prospešný medzi poskytovateľmi televíznych a rozhlasových mediálnych služieb, najmä, ak sú títo prevádzkovatelia už spojení do skupín navzájom prepojených spoločností, a všeobecne platí, s príslušnými dôsledkami na otázky výkladu článku 38 ods. 6 uvedeného legislatívneho dekrétu, že vysielateľom môže byť aj skupina ako jediný hospodársky subjekt, alebo sa, naopak, podľa vyššie uvedených zásad

práva Únie a vzhľadom na autonómiu právnej úpravy zákazu prekročiť maximálny časový rozsah vysielanej reklamy od všeobecného protimonopolného práva zakazuje priznávať význam – pred rokom 2018 – skupinám a vyššie uvedenému procesu približovania a takzvaného spájania naprieč médiami, v dôsledku čoho sa na účely výpočtu ukazovateľa prekročenia časového rozsahu vysielanej reklamy zohľadňuje iba jediný vysielateľ, hoci zapojený do skupiny (a to z dôvodu, že na uvedený význam skupiny sa odkazuje iba v konsolidovanom znení článku 23 smernice 2010/13/EÚ, ktorý sa zmenil a doplnil na základe smernice 2018/1808/EÚ);

b) možno s ohľadom na spomenuté zásady práva Európskej únie týkajúce sa skupín a podniku ako hospodárskej jednotky na účely zákazu prekročiť maximálny časový rozsah vysielanej reklamy a z hľadiska uvedeného vývoja znenia citovaného článku 23, bez toho, aby bol dotknutý vyššie uvedený rozdiel, pokiaľ ide o druhy oprávnení na prevádzkovanie vysielania, vyvodit' aj z protisúťažných právnych predpisov integrovaného systému komunikácií podľa článku 43 legislatívneho dekrétu 177/2015 význam pojmu skupinový „dodávateľ mediálnych služieb“ (alebo, podľa slov sťažovateľky: skupinové mediálne podnikanie), a to na účely oslobodenia oznamov týkajúcich sa propagácie naprieč médiami v rámci skupiny od obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy stanoveného v článku 38 ods. 6 uvedeného legislatívneho dekrétu 177/2005, alebo je takýto význam skupiny pred rokom 2018, naopak, potrebné vylúčiť vzhľadom na autonómiu protimonopolného práva v oblasti televízneho vysielania vo vzťahu k právnej úprave obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy;

c) má nové znenie článku 23 ods. 2 písm. a) smernice 2010/13/EÚ deklaratórny charakter, pokiaľ ide o predtým existujúcu zásadu protimonopolného práva o význame skupín, alebo ide o inovatívne ustanovenie, to znamená, že opisuje, v prvom prípade, právny stav, ktorý je vlastný právu Únie – čiže vzťahuje sa aj na prípad v prejednávanej veci, ktorý predchádzal novému zneniu predmetného článku, a má mať vplyv na výklad vnútroštátneho regulačného orgánu, ktorému v každom prípade ukladá povinnosť uznať pojem skupinového „poskytovateľa mediálnych služieb“, alebo bráni, v druhom prípade, uznaniu významu skupín spoločností, pokiaľ ide o situácie, ktoré nastali pred zavedením uvedeného nového znenia, pretože z hľadiska časovej pôsobnosti sa vzhľadom na svoj inovatívny význam nevzťahuje na prípady pred nadobudnutím účinnosti nového znenia;

d) predstavujú vzťahy v rámci integrácie televízneho a rozhlasového vysielania posudzované všeobecne z hľadiska protimonopolného práva, napriek a nad rámec systému oprávnení na prevádzkovanie vysielania stanoveného v článku 5 legislatívneho dekrétu 177/2005 a inovatívneho charakteru článku 23 zavedeného v roku 2018, čiže v prípade, že toto nové ustanovenie nemá deklaratórny, ale inovatívny význam v súlade s otázkou uvedenou v písm. c) vyššie, a to vzhľadom na všeobecnú a multidisciplinárnu povahu pojmov hospodársky subjekt a skupina, kľúčový prvok, so zreteľom na ktorý sa má vykladať obmedzenie časového rozsahu vysielanej reklamy, ktoré sa preto v každom prípade upravuje

s implicitným ohľadom na podnikanie skupiny (alebo, presnejšie, na vzájomné vlastnícke vzťahy medzi spoločnosťami v rámci skupiny) a na funkčnú jednotu takýchto spoločností, tak, aby sa v rámci skupiny umožnila vzájomná propagácia televíznych a rozhlasových programov, alebo, naopak, sú uvedené integračné vzťahy v oblasti obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy irelevantné, pričom z tohto dôvodu je potrebné vychádzať z predpokladu, že „vlastné“ programy podľa článku 23 (v pôvodnom znení) spĺňajú takúto charakteristiku iba ak patria vysielateľovi, ktorý ich propaguje, a nie skupine spoločností ako celku, keďže dotknuté pravidlo je samostatným ustanovením neumožňujúcim akýkoľvek systematický výklad, ktorý by jeho pôsobnosť rozšíril na skupiny v zmysle jediného hospodárskeho subjektu;

e) má sa, napokon, článok 23 v pôvodnom znení, hoci by sa aj nepripúšťal jeho výklad ako pravidla, ktoré je potrebné chápať v kontexte protimonopolného práva, v každom prípade vykladať ako stimulačné ustanovenie opisujúce osobitný charakter propagácie, ktorá slúži výlučne na informačné účely a jej cieľom nie je presvedčať na kúpu iného tovaru alebo služieb, než sú propagované programy, pričom ako také ho treba chápať ako vylúčené z rozsahu pôsobnosti pravidiel o časovom rozsahu vysielanej reklamy, čiže ako pravidlo, ktoré je, v medziach spoločností patriacich k tej istej skupine, uplatniteľné vo všetkých prípadoch integrovanej propagácie naprieč médiami, alebo sa má chápať ako pravidlo odchyľnej a výnimočnej povahy, pokiaľ ide o výpočet časového rozsahu vysielanej reklamy, ktoré, ako také, podlieha striktnému výkladu?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Článok 23 smernice 2010/13/EÚ: jednak v pôvodnom znení, jednak v znení smernice 2018/1808/EÚ.

Odôvodnenie 43 smernice 2018/1808/EÚ.

Uvedené vnútroštátne predpisy

Decreto legislativo del 31 luglio 2005, n. 177 - Testo unico dei servizi di media audiovisivi e radiofonici (legislatívny dekrét č. 177 z 31. júla 2005 – kodifikované znenie právnych predpisov v oblasti audiovizuálnych a rozhlasových mediálnych služieb) (ďalej len „legislatívny dekrét č. 177/2005“ alebo „TUSMAR“). Konkrétne:

V článku 5 sa vymenúvajú zásady, ktorým musí systém audiovizuálnych a rozhlasových mediálnych služieb zodpovedať, čiže a) ochrana hospodárskej súťaže v rámci systému audiovizuálnych a rozhlasových mediálnych služieb a masmédií, ako aj na reklamnom trhu a ochrana plurality rozhlasových a televíznych médií, s tým, že na tieto účely sa zakazuje vytvárať alebo udržiavať pozície, ktoré sú pre predmetnú pluralitu škodlivé; b) stanovenie rôznych druhov oprávnení na vykonávanie činnosti prevádzkovateľa siete alebo vysielateľa alebo

poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo digitálneho rozhlasového vysielateľa alebo poskytovateľa predplatených interaktívnych služieb spolu so zavedením režimu povolení.

V článku 38 ods. 2 sa stanovuje, že vysielací čas vyhradený reklamným spotom vysielaným vnútroštátnymi vysielateľmi v nezakódovanej forme, vrátane analógových vysielateľov, iných, než je koncesionár všeobecnej verejnej rozhlasovej a televíznej služby, nesmie prekročiť 15 % času denného vysielania a 18 % konkrétnej celej hodiny, pričom prípadné prekročenie, ktoré však nemôže predstavovať viac ako 2 % uvedeného limitu v rámci jednej hodiny, je potrebné vyrovnať počas predchádzajúcej alebo nasledujúcej hodiny.

V článku 38 ods. 6 sa stanovuje, že vyššie uvedený odsek 2 sa nevzťahuje na oznamy, ktoré vysielatelia, vrátane analógových vysielateľov, odvysielali v súvislosti s vlastnými programami a vedľajšími produktmi, ktoré sú priamo odvodené z týchto programov, na sponzorské odkazy a umiestňovanie produktov.

V článku 52 TUSMAR sa stanovujú sankcie za porušenie článku 38 tohto legislatívneho dekrétu.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Tromi samostatnými rozhodnutiami, ktoré však mali obdobný obsah, doručenými 28. septembra 2017, AGCOM uložil spoločnosti RTI („sťažovateľka“) sankcie za porušenie obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy stanoveného v článku 38 ods. 2 legislatívneho dekrétu č. 177/2005. Tieto tri rozhodnutia sa vzťahovali na programové služby „Canale 5“, „Italia 1“ a „Rete 4“, ktoré patria spoločnosti RTI.
- 2 Pri výpočte uvedeného obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy totiž AGCOM zahrnul medzi reklamné spoty aj oznamy, ktoré uvedené programové služby odvysielali na účely propagácie rozhlasového vysielateľa R101 vo vlastníctve spoločnosti Monradio s.r.l., v ktorej má 80 % podiel na základnom imaní spoločnosť RTI a zvyšných 20 % vlastní spoločnosť A. Mondadori Editore s.p.a. Tieto dve spoločnosti sú súčasťou tej istej skupiny spoločností.
- 3 Spoločnosť RTI podala proti vyššie uvedeným trom rozhodnutiam tri samostatné žaloby s totožným obsahom na Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Regionálny správny súd Lazio, ďalej len „TAR“), ktorý však všetky tri žaloby zamietol. RTI sa z tohto dôvodu obrátila s kasačnou sťažnosťou na vnútroštátny súd.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 4 Sťažovateľka zastáva názor, že oznamy odvysielané jej troma programovými službami sa týkali iba predstavenia programov R101, pričom z tohto dôvodu ich

bolo potrebné kvalifikovať ako vlastnú propagáciu, ktorú nemožno započítať pri výpočte obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy podľa článku 38 ods. 6 TUSMAR.

- 5 Sťažovateľka zdôrazňuje, že skutočnosť, že R101 vlastnila iná spoločnosť, než je ona sama, nie je relevantná, keďže obe dotknuté spoločnosti patrili do rovnakej skupiny spoločností. Rozhodujúcim faktorom je podľa sťažovateľky hospodárska jednota podnikania skupiny v oblasti prevádzkovania vysielania, nie pluralita jednotlivých podnikajúcich právnických osôb. Fenomén fungovania multimediálnych spoločností prevádzkujúcich vysielanie (televízia, rozhlas, internet), a to aj vo forme skupiny spoločností, je zjavným dôsledkom digitalizácie, pričom vlastná propagácia „skupiny“ je na trhu rozhlasového a televízneho vysielania rozšírenou praxou.
- 6 Hoci AGCOM uznáva neexistenciu subjektívneho prvku zodpovednosti RTI, túto spoločnosť vyzval, aby nepokračovala v údajnom porušovaní, pričom poukázal najmä na to, že 1) TUSMAR obsahuje odlišnú právnu úpravu pre rozhlasových a televíznych vysielateľov, vrátane príslušných odlišných druhov oprávnení, pričom v prejednávannej veci ide o vysielateľov, ktorých vlastní rôzne subjekty, čiže osoba redakčne zodpovedná za obsah, ktorý je predmetom vlastnej propagácie, sa líši od zodpovedného vysielateľa vysielajúceho príslušný oznam; 2) článok 38 ods. 6 TUSMAR sa týka iba televíznych vysielateľov, ako vyplýva z článku 2 tohto kodifikovaného znenia právnych predpisov, ktorý rozlišuje televíznych a rozhlasových vysielateľov, pričom vlastnú propagáciu upravuje iba vo vzťahu k oznámeniam vysielateľa v súvislosti s jeho vlastnými programami; 3) článok 2 ods. 2 písm. b) TUSMAR vylučuje z pojmu „poskytovatelia audiovizuálnych mediálnych služieb“ subjekty, ktoré sa zaoberajú, rovnako ako v prejednávannej veci, iba vysielaním programov, za ktoré nesú redakčnú zodpovednosť tretie strany; 4) v prípadoch, že zámerom vnútroštátneho zákonodarcu bolo zohľadniť význam fenoménu skupiny spoločností, prijal výslovné ustanovenie v danom zmysle, k čomu v prejednávannej veci nedošlo.
- 7 V konaní pred TAR spoločnosť RTI uviedla, že zásada „*in dubio pro libertate*“, potvrdená Súdnym dvorom Európskej únie, sa má uplatňovať jednak na prameň práva Únie (článok 23 smernice 2010/13/EÚ), ako aj na vnútroštátne právo (článok 38 TUSMAR), pričom v prípade, že vnútroštátny predpis stanovuje prísnejšie pravidlá, ktoré obmedzujú slobodu poskytovania služieb televízneho vysielania, treba ich vykladať v priaznivejšom zmysle. Oznamy týkajúce sa vlastnej propagácie v prospech rozhlasovej programovej služby R101 sa preto podľa sťažovateľky nemajú započítavať do maximálneho času vysielanej reklamy.
- 8 Spoločnosť RTI dodala, že prístup AGCOM – vychádzajúci z rozdielu medzi dotknutými spoločnosťami ako vzájomne odlišnými subjektmi, t. j. spoločnosťou RTI, ktorá je prevádzkovateľom televíznych programových služieb, a spoločnosťou Monradio s.r.l., prevádzkovateľom rozhlasovej programovej služby, a to napriek tomu, že ich spája kontrolný podiel RTI v Monradio s.r.l. -, ktorý bráni kvalifikácii oznamov ako vlastnej propagácie, je v rozpore so

systematickým prístupom podľa článku 1 ods. 2 TUSMAR, ktorý sa zameriava na jednotnú reguláciu všetkých činností týkajúcich sa poskytovania obsahu verejnosti, bez ohľadu na použité prostriedky a akýmkoľvek spôsobom: podľa názoru RTI sa už totiž rozšírila prax vlastnej propagácie „naprieč médiami“, t. j. medzi televíznymi, rozhlasovými a internetovými programovými službami, nezávisle od rôznych druhov oprávnení na prevádzkovanie príslušného vysielania.

- 9 Spoločnosť RTI napokon uviedla, že televízna a rozhlasová programová štruktúra RTI a jej dcérskych spoločností je výsledkom jednotných a koordinovaných rozhodnutí, pričom ide o jediné mediálne podnikanie skupiny, do ktorého rámca patria jednak oznamy týkajúce sa vlastnej propagácie, jednak programy, ktorých sa uvedené oznamy týkajú, a to bez ohľadu na množstvo zúčastnených právnych subjektov.
- 10 TAR všetky tri žaloby zamietol, pričom uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že v článku 38 ods. 2 a 5 TUSMAR sa vo vzťahu k televíznym vysielateľom stanovujú maximálne časové limity vysielanej reklamy, pojem „vysielateľa“ použitý v odseku 6 toho istého článku v súvislosti s otázkou vlastnej propagácie sa týka iba vysielateľov propagujúcich vlastné programy. Uvedené pravidlo má preto odchylnú a výnimočnú povahu vo vzťahu k pravidlu obmedzeného časového rozsahu vysielanej reklamy, čo naznačuje prídavné meno „vlastné“ vzťahujúce sa na programy televízneho vysielateľa (nie rozhlasového vysielateľa, hoci by bol súčasťou rovnakej skupiny spoločností).
- 11 TAR ďalej rozhodol, že v článku 23 ods. 2 smernice 2010/13/EÚ v znení platnom v čase skutkového stavu sa skutočne stanovovalo oslobodenie z obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy televíznych vysielateľov, táto výnimka sa však vzťahovala iba na „... oznamy, ktoré vysielateľ vysiela v súvislosti so svojimi vlastnými programami, na doplnkové produkty, ktoré sa od nich priamo odvodzujú, na sponzorské odkazy [a] na umiestňovanie produktov“. Ak teda smernica odkazuje na „vysielateľa“, zámerom normotvorcu bolo odkázať iba na „poskytovateľa mediálnej služby, ktorou je televízne vysielanie“ (článok 1 ods. 1 písm. f)), pričom keď odkazuje na pojem „program“, vzťahuje sa na „súbor pohyblivých sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku... ktorého forma a obsah sú porovnateľné s formou a obsahom televízneho vysielania. ...“: právna úprava Únie ani vnútroštátna právna úprava preto sa preto v predmetnej súvislosti nikdy nevzťahujú na rozhlasových vysielateľov.
- 12 TAR napokon vyhlásil, že rozdiel v osobách, pokiaľ ide o vysielateľa dotknutého oznamu a subjekt zodpovedný za propagovaný program (rozhlasový vysielateľ) vylučuje uplatnenie článku 38 ods. 6 TUSMAR. Riadiaca alebo koordinačná činnosť vykonávaná spoločnosťou, ktorá je prevádzkovateľom televízneho vysielania, voči prevádzkovateľovi rozhlasového vysielateľa, totiž neprpisuje uvedenej materskej spoločnosti postavenie editora, pričom z tohto dôvodu predmetná spoločnosť nemôže prebrať redakčnú zodpovednosť za programy dcérskej spoločnosti. V každom prípade, spoločnosť RTI v prejednávanej veci nepreukázala svoju schopnosť reálne zasahovať do hospodárskych rozhodnutí

dcérskej spoločnosti Monradio, a teda ani existenciu jednotného centra rozhodovania, pokiaľ ide o činnosť dvoch dotknutých vysielateľov.

- 13 Sťažovateľka namieta reštriktívny prístup TAR vo vzťahu k pojmu vlastná propagácia, pričom uvádza, že takýto prístup zbavuje oslobodenie oznamov týkajúcich sa vlastnej propagácie z výpočtu vyššie uvedených limitov svojho zmyslu; oznamy týkajúce sa vlastnej propagácie sú zvláštnou formou reklamy, v ktorej prevádzkovateľ vysielania propaguje svoje vlastné výrobky, služby, programy alebo kanály; v súčasnosti sa táto podoba reklamy vymedzuje ešte lepšie, keďže maximálny časový rozsah vysielanej reklamy sa týka iba osobitných kategórií „televíznych reklamných spotov“ a „telenákupných spotov“; oznamy týkajúce sa vlastnej propagácie programov sa preto líšia od všetkých reklamných spotov na výrobky, pričom sa týkajú vysielacieho priestoru, ktorý sa neponúka inzerentom na reklamnom trhu, ale využíva ho priamo vysielateľ.
- 14 Okrem toho tvrdenie, že vlastná propagácia sa môže týkať iba vlastných programov vysielateľa, ktorý ich odvysiela, je podľa názoru sťažovateľky v rozpore so systematickým prístupom normotvorcu Únie a legislatívneho dekrétu TUSMAR, ktorý sa nedelí podľa jednotlivých platforiem vysielania a ktorý nebráni tomu, aby tá istá skupina spoločností pôsobila ako prevádzkovateľ vnútroštátnych televíznych programových služieb a súčasne rozhlasových programových služieb, čiže nevylučuje vlastnú propagáciu naprieč médiami.
- 15 Sťažovateľka ďalej poznamenáva, že článok 38 TUSMAR, ktorým sa preberá článok 23 smernice 2010/13, treba vykladať v súlade s právom Európskej únie, s ohľadom na pokyny Súdneho dvora (rozsudky z 28. októbra 1999, C-6/98, ARDe Pro Sieben Media AG, body 29 až 31, a z 24. novembra 2011, C-281/09, Komisia/Španielske kráľovstvo).
- 16 Sťažovateľka dodáva, že vzťahy v rámci integrácie medzi televíziou a rozhlasom sa upravujú so zreteľom na podnikanie skupiny a nie na formálne členenie takejto skupiny na viacero spoločností; AGCOM sa z tohto dôvodu dopúšťa nesprávneho posúdenia, keď nepovažuje za relevantný jednotný charakter podnikania skupiny v oblasti prevádzkovania vysielania: keďže oblasť správnych deliktov sa riadi zásadami taxatívности a prísnej zákonnosti a vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávannej veci neexistuje príslušné výslovné regulačné ustanovenie, protiprávnosť postupu spočívajúceho vo vlastnej propagácii naprieč médiami nemožno vyvodiť z jednoduchého mlčania zákonodarcu, ale vyžaduje si výslovné ustanovenie odchyľujúce sa od všeobecného významu, ktorý TUSMAR priznáva podnikaniu skupiny.
- 17 Sťažovateľka na záver odkazuje na odôvodnenie 43 smernice 2018/1808 a na zmenu a doplnenie, ktoré sa na základe tejto smernice vykonali v článku 23 ods. 2 písm. a) smernice 2010/13, hoci skutkový stav v prejednávannej veci predchádza tejto zmene. Podľa aktuálneho znenia predmetného ustanovenia sa obmedzenie časového rozsahu vysielanej reklamy nevzťahuje na „oznamy, ktoré vysielateľ odvysielal v súvislosti s vlastnými programami a vedľajšími produktmi, ktoré sú

priamo odvodené z týchto programov, alebo s programami a audiovizuálnymi mediálnymi službami iných subjektov patriacich k tej istej vysielacej skupine“. Uvedené ustanovenia majú podľa názoru sťažovateľky slúžiť v súlade so zásadou konformného výkladu ako výkladový parameter vnútroštátneho práva, vrátane predtým platných ustanovení.

- 18 Sťažovateľka zastáva v konečnom dôsledku názor, že AGCOM vykladá pojem vlastnej propagácie programov nezákonne a v rozpore s právom Únie, keď neuznáva význam podnikania skupiny v oblasti prevádzkovania vysielania, čiže ani možnosť vyňať propagačné oznamy naprieč médiami z obmedzenia časového rozsahu vysielanej reklamy.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 19 Vnútroštátny súd predovšetkým spresňuje, že spor v prejednávanej veci sa netýka existencie schopnosti materskej spoločnosti reálne zasahovať do hospodárskych rozhodnutí dcérskej spoločnosti, ale prípadnej zákonnosti propagácie vo vysielaní audiovizuálneho vysielateľa, ktorý je materskou spoločnosťou, v prospech programov rozhlasového vysielateľa, ktorý je dcérskou spoločnosťou.
- 20 Okrem toho vnútroštátny súd poznamenáva, že systematický prístup, ktorý však pôsobí naprieč médiami, podporovaný sťažovateľkou by mohol presahovať rámec zámeru vnútroštátneho zákonodarcu pri vykonaní smernice 2010/13, alebo by mohol dokonca viesť k vzniku protisúťažných problémov výlučne na úkor rozhlasových vysielateľov. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti odkazuje na jedno z rozhodnutí AGCOM, podľa ktorého koncentrácia televízneho a rozhlasového vysielania môže spôsobiť účinky spočívajúce vo vylúčení konkurentov z národného trhu predaja rozhlasovej reklamy.
- 21 Výklad, z ktorého vychádzajú AGCOM a TAR, nie je podľa názoru vnútroštátneho súdu neprimeraný, keďže jeho striktným základom sú ustanovenia TUSMAR, ktorými sa vykonala smernica 2010/13, pričom zohľadňuje protisúťažné účinky, ktoré môžu vyplývať z tvrdenia sťažovateľky, vo vzťahu k rozhlasovým vysielateľom, ktorí nie sú integrovaní s televíznymi vysielateľmi alebo audiovizuálnymi médiami.
- 22 S ohľadom na vyššie uvedené považuje vnútroštátny súd za nevyhnutné podať na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania.